

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Nisan 2011 • No:37

Kol Kola, Omuz Omuza 1 Mayıs'a!

İşçi kardeşler, emeğiyle hayatı var edenler!

Tüm dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a sayılı günler kaldı. 1 Mayıs, işçi sınıfının, birlikten doğan gücünün farkına vardığı, kendine olan güveninin pekiştiği, moral bulduğu, patronların ise yüreğine korku düştüğü bir gündür. 1 Mayıs, bundan tam 125

yıl önce verilen mücadelelerden doğdu. Günde 12-14 saat kölelik koşullarında çalışan işçiler bu gidişe bir dur dediler, birleşerek mücadeleye giriştiler. Amerikalı ve Avrupalı işçiler, 8 saatlik işgünü hakkını grevlerle, direnişlerle ve kitlesel mitinglerle patronlara kabul ettirdiler ve yasalara geçirdiler.

devamı arka sayfada

Grev Nedir,

İşçiler Greve Nasıl Hazırlanmalıdır?

Patronların sendikası olan MESS ile Birleşik Metal-İş arasında süren toplu sözleşme görüşmeleri tıkanı ve 21 yıl aradan sonra metal işkolunda grevler yeniden gündeme geldi. Grev nedir ve işçiler greve nasıl hazırlanmalıdır tartışmaları, özellikle 1980 öncesinde Maden-İş'in MESS'e karşı yürüttüğü grevleri gündeme getirdi. Bilmeliyiz ki tarih, geride kalan anılar yığını değildir. Tarih, işçi sınıfının mücadele deneyimleriyle doludur. Bugünkü mücadelelerde yol almak ve grev-direnşleri başarıya ulaştırmak için mutlaka sınıfımızın deneyimlerine dönüp bakmalıyız. Dersler çıkartmalı ve bu derslerden yararlanarak patronların karşısına güçlü ve bilinçli bir şekilde dikilmeliyiz.

Grev işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanmalarındır. İşçiler çalışmadan ve üretmeden patronlar bir hiçtir. Patronlar, işçiler çarkları döndürdüğü ve ürettiği sürece sermayelerini büyütürler. Bu gerçeği çok iyi bilen patronlar, işçilerin örgütlülüğünün önüne geçmeye çalışırlar. Ama ne yaparlarsa yapsınlar, işçilerin mücadelesinin gelişmesine mani olamazlar. Özellikle üretimden gelen güçlerinin farkına varan ve örgütlü davranan işçiler, patronların karşısına gururla dikilirler. Grev günü geldiğinde işçiler şalterleri indirir ve üretimi durdururlar. Grevler bütün toplumu etkileme gücüne sahiptir. Örneğin metal işçilerinin greve çıkarak otomobil, buzdolabı, televizyon, çamaşır makinesi üretmesi kısa zamanda etkisini diğer sektörlerde de gösterir. Unutmayalım ki, kapitalizmde neredeyse her sektör birbirine bağlıdır ve özellikle de metal sektörü ana sektörlerin başında gelmektedir. Patronlar grevi kararlılıkla yürüten işçilerin taleplerine boyun eğmek zorunda kalırlar. Grev silahını kuşanan işçiler kendi güçlerinin farkına varır, bir sınıf halinde mücadele etmenin heyecan ve mutluluğunu yaşarlar. Bu nedenle grev, aynı zamanda, işçilerin birlik, dayanışma ve mücadele okuludur.

Grevin gücünü çok iyi bilen patronlar ve onların hükümetleri grevleri bastırmak, yasaklamak ve grevci işçileri yalnızlaştırmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Nitekim 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin bir ürünü olan yürürlükteki grev yasaları, işçilerin haklarını kısıtlıyor ve patronların ellerini güçlendiriyor. Örneğin greve çıkmak için tam 60 gün önceden patronlara haber verilmesi şartı koşuyor. Daha önemlisi, bu yasalar, grev nöbetini dört kişiyle sınırlayarak işçilerin güçlü bir şekilde işyeri önünde müca-

dele yürütmesinin önüne dikiliyor. Keza hükümetler patronların şikâyetlerini dikkate alarak grevi erteleyebiliyor veya yasaklayabiliyorlar. Tüm bu engellemeler işçilerin grev silahını kuşanarak birbirlerini desteklemesini, grevin etkisinin büyütülmesini engellemek için yapılmaktadır.

Bu meselenin bir yönüdür. Meselenin diğer bir yönü ise işçilerin greve nasıl hazırlanması gerektiğidir. Unutmayalım ki, grev bir blöf değil, işçilerin patronlara karşı kullandığı bir mücadele silahıdır. Grevi kazanmak için, mutlaka çok iyi bir ön hazırlık yapmak gerekiyor. İşçiler, grevin sorumluluğunu almadan, bu yönde bir bilinç ve örgütlülük yaratılmadan, aileler grevin bir parçası haline getirilmeden, dayanışma grevleri örgütlenmeden mücadelenin kolayından kazanımla sonuçlanması pek olası değildir.

Örneğin, 1980 öncesinde MESS'in dayatmalarına karşı duran Maden-İş, toplu sözleşme komiteleri kurmuş ve işçileri sürecin aktif bir parçası haline getirmişti. İşyerlerinde bölümlere/ünitelere kadar alt-komiteler biçiminde örgütlenen Maden-İş, hem toplu sözleşme taleplerini işçilerle birlikte hazırlamış hem de grev kararını binlerce işçinin katılımıyla almıştı. Maden-İş'in örgütlediği bu grevlerin en önemli özelliklerinden biri de, mahalle mahalle dolaşarak ailelerin örgütlenmesi ve grev sürecinin bir parçası haline getirilmesiydi. İşyeri önleri ve grev çadırları işçilerin boş zaman öldürdükleri yerler değil, eğitimlerin yapıldığı, sınıf mücadelesinin sorunlarının tartışıldığı yerlerdi. Böylece bu grevler tam anlamıyla işçilerin birer mücadele okuluna dönüştürülmüştü. Nitekim böylesi bir mücadele verdikleri için, metal işçileri MESS'in dayatmalarını parçalayabilmişlerdi.

Maden-İş'in MESS'e karşı yürüttüğü mücadelelerin üzerinden uzun sayılabilecek bir zaman geçti. 12 Eylül darbesiyle örgütlülüğü dağıtılan işçi sınıfı, eskisi gibi grev silahını kuşanarak patronların karşısına dikilemiyor. Sendikaların başına çöreklenen sendika bürokratları, sıfır zamlı sözleşmelere, düşük asgari ücrete, uzun çalışma saatlerine, iş cinayetlerine, emeklilik hakkının yok edilmesine, sağlık ve eğitim hakkının paralı ve pahalı hale getirilmesine karşı işçi sınıfının grevlerle yanıt vermesinin önüne geçiyor. Bu durumu tersine çevirebilmenin yolu, işyerlerinde taban örgütlülüğünün güçlendirilmesinden ve sendikaların sınıf mücadelecisi bir çizgiye çekilmesinden geçmektedir. ■

İşçiler Boyun Eğmiyor

Uzun ve yorucu çalışma saatlerine, düşük ücretlere, işten atmalara, taşeronluk sistemine karşı işçilerin giriştiği mücadeleler artıyor. İşten atılan işçiler patronların saldırılarına boyun eğmiyorlar, işyerleri önünde direnişe geçiyorlar. İşten atılan işçilerin direnişe geçmesi gelenek haline geliyor. Kampana'da, Casper'da, Mas-Daf'da, Desa'da ve diğer yerlerde işçilerin mücadelesi sürüyor. Beri taraftan, 21 yıl sonra metal sektöründe grev yeniden gündeme geldi. Birleşik Metal-İş'in MESS ile yürüttüğü toplu sözleşmeler çıkmaza girince grev kararı alındı. Eskişehir ve Kocaeli'nde işçiler greve çıktılar. Fakat sendika ve patronlar arasında yürütülen görüşmeler sonrasında, bu işyerlerinde grevler sona erdirildi, diğer işyerlerinde ise işçiler greve çıkmadılar. Gebze'de ise Arfesan adlı işyerinde grev sürüyor.

MAS-DAF İşçilerinin Mücadelesi Düzce ve İstanbul'da Sürüyor

Düzce'de kurulu olan MAS-DAF adlı işyerinde Birleşik Metal-İş üyesi 112 işçinin direnişi devam ediyor. MAS-DAF işçileri daha önce de sendikalaştıkları için işten atılmış ve verdikleri mücadele sonucunda sendikali olarak işe geri dönmüşlerdi. Ancak sendikayı hazmedemeyen patron türlü oyunlara başvurarak işçilerin örgütlülüğünü kırmaya girişti. 1 Nisan günü ihtiyaç olmamasına rağmen 10 kişilik silahlı grup "yeni işçi" olarak fabrikaya sokuldu ve provokasyon başlatıldı. 4 Nisan Pazartesi günü işlerine gitmek için yola çıkan işçiler, servislerinin iptal edildiğini öğrendiler. Kendi olanaklarıyla işyerine giden işçiler, işyerine sokulmadılar. Fakat işçiler fabrikaya girerek işbaşı yaptılar. Bir süre sonra patron tarafından kapıya asılan bir duyuruyla tazminatsız olarak işten atıldıklarını öğrendiler. Bu gelişmeler üzerine MAS-DAF işçileri ve BMİS Kocaeli Şube Sekreteri Telat Çelik patronun çağrısıyla fabrikaya gelen Jandarma tarafından gözaltına alındı. O günden beri 112 MAS-DAF işçisi, işlerine geri dönmek için, fabrika önünde eyleme başladılar. MAS-DAF işçileri 11 Nisanda eylemlerini İstanbul'a da taşıdılar. Şirketin İstanbul'daki Genel Merkez önüne de çadır kuran işçiler mücadelede kararlılar.

Samsun'da Tütün İşçileri Pes Etmiyor

Samsun'da bulunan British American Tobacco (BAT) adlı sigara fabrikasında 120 işçi işten atıldı. TEKELE

bağlı Ballica Sigara Fabrikası geçtiğimiz yıllarda özelleştirilerek BAT'a satılmıştı. İşyerinde Tek Gıda-İş sendikası örgütlü. İşten atılan 120 işçi fabrikayı işgal ederek direnişe geçtiler. Ancak 11 Nisanda fabrikaya girerek işçilere saldıran polis, işçileri gözaltına aldı. Polisin müdahalesi sonucunda birçok işçi yaralandı. İşçiler işten atmalara ve polisin saldırısına boyun eğmiyorlar. İşçiler fabrika önüne çadır kurarak direnişlerini burada sürdürmeye başladılar. Sonuna kadar direneceklerini söyleyen işçiler, dayanışma çağrısı yapıyorlar.

Konak Belediyesi İşçileri Boyun Eğmiyor

Sendikali ve kadrolu çalışmak istedikleri için İzmir Konak Belediyesi'nden 25 Şubatta işten atılan taşeron işçilerin mücadelesi sürüyor. Direnişçi işçiler seslerini duyurmak için direnişin 43. gününde, Konak Belediyesine taleplerini dile getiren bir pankart astılar. Binanın çatısına çıkan 11 işçi, işlerine dönmek istediklerini haykırdılar. Belediye önünde toplanan diğer direnişçi işçiler ise sloganlarla binanın üzerinde olan arkadaşlarına destek verdiler. Çevik kuvvet polisi belediye binasına pankart asan 11 işçiyi gözaltına aldı.

Polis, defalarca Konak işçilerine müdahale ederek direnişi kırmaya çalıştı. Ancak her şeye rağmen işçilerin mücadelesi sürüyor. Konak işçilerinin mücadelesi, aynı zamanda CHP'nin ikiye bölünmesini de teşhir ediyor. Seçim yatırımına girişen CHP, "taşeronluk sistemini bitireceğiz" diyor ama taşeronluk sistemine karşı mücadele

Mücadele Ediyor!

eden işçileri CHP'li belediyeler işten atıyor. Kent A.Ş., Buca ve Konak belediyesi işçilerinin mücadelesi bir kez daha gözler önüne sermiştir ki, işçiler patronların partilerine değil yalnızca kendi güçlerine güvenmelidirler.

Bericap Direnişi 100. Gününü Geride Bıraktı

Petrol-İş üyesi 90 işçinin 23 Aralıkta başlattığı Bericap direnişi sürüyor. İşçiler sendikal haklarının korunması, taşeronlaştırmanın son bulması ve işten atılan arkadaşlarının işe alınması talepleriyle direnişe başlamışlardı. Direnişçi işçiler 100. gün dolayısıyla fabrika önünde halaylarla, sloganlarla bir kutlama gerçekleştirdiler. 100. gün pastası kesildi. Uluslararası Kimya, Enerji, Maden ve Genel İşçi Sendikaları Federasyonu'nun (ICEM) mesajı okundu. ICEM mesajında, dünya çapında 20 milyon üyesiyle Bericap işçilerine destek olacağını ifade etti. Direniş hakkında sohbet ettiğimiz işçiler yaşadıklarını şöyle özetlediler: "Eskiden fabrikada üretimde deneyimli işçilerdik, sendika nedir, direniş nedir bilmiyorduk, şimdi direniş konusunda, sendika konusunda deneyim kazandık. Buradaki deneyimle başka fabrikalarda da mücadelemizi sürdüreceğiz. Bu direnişi başarıya ulaştıracağız. Bizim kazanımımız bütün işçilerin kazanımı olacak. Biz şimdilik Çalışma Bölge Müdürlüğünden gelecek rapor sonucunu bekliyoruz. 1 Mayıs'a katılacağız ve taleplerimizi orada da haykıracağız."

İzmir ve Trakya'da Asistan Doktorların Mücadelesi Kazanımla Bitti!

Önce İzmir'de, daha sonra da Trakya'da asistan doktorlar hakları için greve gittiler. Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesinde çalışan asistanlar, ödenmiş ücretlerden yapılan kesintilerin iade edilmesini, bölümler arasında eşit ücret uygulanmasını, asistanların hakları konusunda gerekli düzenlemelerin yapılmasını, esnek mesai saatlerine son verilmesini, asistan doktorların çalışma saatlerinin resmi olarak açıklanmasını, nöbet sonrası izin haklarının kullanılmasını istiyorlardı. Asistan

doktorlar, saldırılara karşı greve çıkarak taleplerini kabul ettirdiler. Aynı şekilde, benzer taleplerle greve giden Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde çalışan asistan doktorların istekleri de kabul edildi. Asistan doktorların mücadelesi de gösteriyor ki, var olan hakların korunmasının ve yeni hakların elde edilmesinin tek yolu mücadele etmektir.

Adana Numune Hastanesi İşçileri Mücadelesi

Adana Numune Hastanesi işçileri kendilerine imzalatılmak istenen ve haklarını hiçe sayan kâğıtları imzalamadıkları için topluca işten atılmışlardı. İşlerini geri isteyen işçiler Numune Hastanesi bahçesine çadırlarını kurarak seslerini bugüne kadar yükselttiler. SES ve Dev Sağlık-İş sendikasının öncülüğünde direnişe geçen işçiler, sınıf dostlarına, "battaniyeni de al, sen de katıl bize" diye sesleniyorlar.

Ontex İşçilerinden Direniş Şenliği ve Boykot Çağrısı

İşten atılmalara ve sendikal bürokrasinin ihanetine karşı fabrika önünde direnişe geçen Ontex işçilerinin mücadelesi sürüyor. İşçiler direnişlerinin 45. gününde direniş alanında bir dayanışma şenliği düzenlediler. Şenliğe derneğimiz ÜİD-DER ve diğer işçi örgütleri katılarak destek verdiler. Açılış konuşmasını yapan Ontex direnişçisi Mustafa Bozkurt, "Birleşmeden kazanım olmuyor. Pek çok fabrikada direnişler başladı. Sermaye düzenine karşı birleşe birleşe kazanacağız. Direnişimizi direnişteki tüm işçilerle birleştirerek mücadele bayrağını yükselteceğiz" dedi. Ontex işçilerinin iş çıkış saatinde, hep beraber sloganlarla fabrika kapısına yüründü. İşçiler fabrika kapısının açılmamasını "Kapılar Açılsın, İşçilere Özgürlük!", "Bu Kapı Bir Gün Açılacak!" sloganlarıyla protesto ettiler. Ontex'te örgütlü olan Selülöz-İş sendikası işçilere yardım etmezken, işçiler, Grup şirketleri olan Can Bebe, Can Ped, Helen Harper ve Burger King ürünlerini boykot kampanyası başlattılar. ■

Kampana Deri İşçileriyle Röportaj

Direnişlerinin 25. gününde Kampana Deri işçileriyle direniş süreçlerine ilişkin bir röportaj gerçekleştirdik. Tuzla Deri Sanayiinde bulunan Kampana Deri işçileri Deri-İş sendikasında örgütlendikleri için işten atıldılar. İşyeri önünde direniş çadırı kuran işçilere, bölgedeki deri işçileri kitlesel bir şekilde destek veriyorlar. Deri-İş sendikası öncülüğünde diğer sendikalar da dayanışmada bulunuyorlar. Derneğimiz ÜİD-DER de, diğer direnişler gibi Kampana Deri işçilerinin mücadelesini destekliyor. Direnişçi işçilerle yaptığımız röportajı kısaltarak yayınlıyoruz. Röportajın uzun haline www.uidder.org sitesinden ulaşabilirsiniz.

ÜİD-DER: Neden işten atıldınız?

T.Ü: İşten atılma sebebimiz anayasal hakkımız olan sendikaya üye olmak. Önce iki bayan arkadaşımızı çıkarıldılar. Biz de atılan işçi arkadaşlarımıza destek olduk. 29 Martta da bizi işten çıkarttılar.

S.Y: Bizi işten çıkarttıklarında ilke etapta “iş durdurma” bahanesini gösterdiler. Ama biz de bunun gerçek neden olmadığını biliyoruz. Asıl neden sendikalaşma faaliyetinde bulunmamızdır. Bizim sendikalaşmamızın önüne geçmek için hepimizi işten çıkardılar. Aslında bahaneleri bu oldu.

ÜİD-DER: İş koşullarınız nasıldı? Ne gibi sıkıntılar yaşıyordunuz?

D.G: İlk olarak deri sektörü çok ağır bir işkoludur. Hem kol gücü bakımından hem de kimyasalların verdiği bir ağırlık bakımından ağır bir iş yapıyoruz. Kimyasalların verdiği zararlara karşı hiçbir güvenlik önlemi alınmıyordu. Maske ya da özel eldiven verilmiyordu. Ben laboratuvar bölümünde çalışıyordum. Yüzde yüz kanser yapan kimyasallar kullanıyorduk. Hiçbir makinenin güvenlik emniyeti yoktu. Normalde sanayi içinde işçiler altı ayda bir sağlık kontrolünden geçirilir. 2 yıldır burada çalışıyorum fakat 2 yıldır böyle bir sağlık kontrolünden geçmedim. Bunların dışında maddi olarak sigorta primlerimiz aldığımız maaşımız üzerinden ödenmiyordu. Maaşlarımız 3 ya da 4 parçaya bölünüyordu. Fazla mesailerimiz geç ödeniyordu. Bir de taşeronun hakaretleri, baskıları, küfürleri vardı. Bazen

gelip üretimde bile küfür ediyordu. Biz herhangi bir haksızlığa karşı eylem yaptığımızda direkt küfür ediyordu. Tuvalet sırayla gidiyorduk. Sabahtan önce bir, öğleden sonra da iki kez ancak tuvalete gidebiliyorduk. Çay, şeker, yol paralarını yine tuvalet kâğıdı ve sabunu cebimizden karşılıyorduk.

N.D: Ağır iş koşullarında çalışıyoruz. Kadınlar için de daha ağır bir iş. İşe başlayan birçok kadın işçi arkadaşımız dayanamıyor ve hemen işten çıkıyorlardı. Ben işe ilk başladığım dönemde hamileydim. Ağır işlerden, makinenin başında çalıştırmaktan bile kaçınmıyorlardı. Kimyasal maddelerle iç içe çalışıyordum. Normal bir işçi gibi ağır iş yaptırıyorlardı. Bu zor koşullara çalışmak ve dayanmak gerçekten çok zordu. Hamileliğim zaten zor geçiyordu, bu koşullarda çalışmak benim için iki kat daha zor oldu.

ÜİD-DER: Sendikalaşmaya nasıl karar verdiniz?

S.Y: İlk etapta sendikanın ne olduğunu bilmiyordum. Zaten benim ilk iş deneyimim ilk işçiliğim burayla başladı. Arkadaşlarım gelip bana söyleyinceye kadar hiçbir sorunu göremiyordum, çalışma hayatı her yerde böyledir diye düşünüyordum. İşçi kimdir, işçilik nedir bilmiyordum. İşçilerin dünya açısından önemi nedir bilmiyordum. Ama bunun farkına varmak gerekiyor.

N.D: Ben de sendikanın ne olduğunu bilmiyordum. Fabrikadan iki arkadaşım geldi. Sendikalı olsak nasıl olur diye konuştuk. Önce tedirgin olduk sonra oturup değerlendirdik. Bir araya geldik. Arkadaşlarla paylaştık. Örgütlen-

nelim dedik, yani toplanalım, birlik olalım istedik. Akşamları bu işi nasıl yapabiliriz diye toplantılar yaptık. Gece onlara kadar Dilek'le birlikte işçi arkadaşlarımızla konuştuk. Arkadaşlarımızı ikna etmek çok zor oldu. Çünkü insanlarda bir korku var. Kendi hakkımızdan korkuyoruz. Bunun nedeni de elbette ki baskılardır. Patronlar her istediklerini yapıyorlar. Onların gözünde işçinin hiçbir değeri yok.

D.G: Bizim örgütlenmemiz toplamda bir yıl sürdü. Çünkü taşeronda örgütlenmek içeride akrabaları, köylüleri ve komşuları olduğu için zor. Sürekli laf taşıyan birileri var. Bunun için adım adım gittik. Birer ikişer kişi bir araya gelmeye çalıştık. Birlikte piknikler, ev ziyaretleri yaptık. Bir araya gelebileceğimiz her zamanı değerlendirdik. Örneğin düğünlerde bir araya geldik. Sürekli sohbet ettik ve birçok şey paylaştık. İçeride tek başımıza da sesimizi çıkarıyorduk ama yalnız başına bir şeye karşı gelsen de sesin bir yere kadar çıkıyor. İçeride birçok haksızlık vardı ve tek başına çok fazla bir şey yapamıyorduk. Ama daha fazla sayıda bir araya geldiğinde, istediklerini almaya başlıyorsun. Örneğin yıllık zammımızı alamıyorduk. İş durdurduk zammımızı aldık. Mesai saatimiz 3,5 liraydı, bunun için iki kere iş durdurduk vemesai saat ücretimizi 5 lira yaptık. Yemeklerimiz geç geliyordu, yemek boykotu yaptık. Yemeğimiz zamanında gelmeye başladı. Bir yıl boyunca bu türden eylemler yaptık. Tüm bunlar birbirimize güveni sağladı. Birlikte hareket ettiğimizde daha güçlü olduğumuzu gösterdi. Bundan sonra sendikaya üye olduk. Çünkü arkada bir kurum olmadıktan sonra bireysel olarak verdiği mücadele bir yere kadar gidiyor. O yüzden sendikalı olmak önemli.

ÜİD-DER: Sendikalaşma mücadelesinin işçilere katkısı nedir?

T.Ü: Halk arasında şöyle bir söz vardır: "Askerlik yapmayan adamdan sayılmaz." Bence bir işçi için de direniş yapmayan işçi, işçiden sayılmaz. Bir insanın tam bir işçi olabilmesi için direniş yaşaması lazım. Her şeyi öğreniyorsun. Olgunlaşıyorsun. Gerçekten bilmediğim birçok şeyi, haklarımızı ve daha ne varsa direnişte öğrendim. Direnişle birlikte çevredeki arkadaşlarımızın gelmesi, bizimle dayanışmaları çok önemli oluyor. Çünkü işçi arkadaşlarımızın desteği çok önemlidir. Bu kendimize güvenimizi sağlıyor, yalnız olmadığımızı hissettiriyor. Bence her işçinin bu duyguları yaşaması lazım.

S.Y: Hakkını alamayan, haksızlığa uğrayan her işçi direnmeli ve direnirken de mutlaka bir çadır kurmalıdır. İşçiliğin okullarda, sokaklarda eğitimi yok. İşçiliğin ne olduğunu direniş çadırında öğreniyorsun. İşçiliğin okulu direniş çadırlarıdır. Benim arkadaş çevrem mahalle arkadaşlarımızla sınırlı, burada birçok insanla tanıştım. Desteğe gelen arkadaşlar kendi deneyimlerini anlatıyorlar. Tek destekçimiz ailemiz değildir. O çadırda kaldığın sürece de tek olmadığını göreceksin. Yalnızca bir ailen değil, kocaman bir ailen olduğunu görüyorsun. Eğitimin yalnızca okulla sınırlı olmadığını, işçilerin eğitiminin direniş çadırından geçtiğini öğreniyorsun. Bilinçli işçi olmak çok farklı bir şey. Bu ülkeye bu dünyaya güzellik veren biz işçileriz. Patronun emri altında çalışan bir köle değiliz. Çadırını kuracaksın ve büyük bir aile kazanmaya başlayacaksın.

ÜİD-DER: Aileleriniz mücadeleniz hakkında ne düşünüyor? Sizleri destekliyorlar mı?

T.Ü: Babam işçi, annem de ev hanımı ama ailemin

sendika hakkında bilgisi yoktu. Sendikaya üye olup olma kararımı bana bıraktılar. Fakat işten atılınca ve çadır kurunca tabii ki üzüldüler. Ne kadar sürecek diye ilk günlerde her akşam eve gittiğimde bana soruyorlardı. Belki bir ay, belki üç ay, belki 100 gün, belki daha uzun sürecek diyorum. Biz ekmeğimiz için buradayız. Şimdi onlar da almaya başladılar. Desteklerini veriyorlar. Onları da buraya getireceğim.

S.Y: Sendikalı olurken en zor adımlardan birisi de ailelerdir. Çünkü sendika yıllardır bizlere kötü olarak gösteriliyordu. Medyada, televizyonlarda hep "terör örgütü" olarak anlatılıyor. Ailemize danıştığımızda da girmeyin dediler. Adım atmaktan korktuk. Ama bir yerden sonra korkmak çözüm olmuyor. Çünkü emek veren biziz. Aileyi bu mücadelenin yanına katmak lazım. Ailemizin desteğini alırsak tabii ki herkes arkamızda olur.

ÜİD-DER: Direniş çadırında bir gününüzü nasıl geçiriyorsunuz?

T.Ü: Komitemiz kuruldu. Temsilcimiz de var. Aynı saatte geliyoruz. Sabah 07.30'da buradayız. Kapıda bekliyoruz. Taşeron servisi geldiğinde tepkimizi gösteriyoruz. Sloganlar atıyoruz. Dışarıdan gelen işçilere engel olmaya çalışıyoruz. Onlara da sloganlarımızla mesaj vermeye çalışıyoruz. "Susma sustukça sıra sana gelecek" diye işçilere mesaj veriyoruz. Çadırımıza geçiyoruz. Bültenler okuyoruz. Kendi aramızda ne yapıp edebiliriz diye sohbetlerimiz oluyor.

D.G: İçerdeki komitemizde işten atılınca dışarıda komitemizi seçtik. İş bölümü yapıyoruz. Her hafta herkes dönüşümlü olarak bir iş yapmış oluyor. Erkek kadın hepimiz iş yapıyoruz. Ziyaretçilerimiz geldiğinde onlar için hazırlık yapıyoruz. İşçi arkadaşlarımızın evlerini ziyaret ediyoruz. Sendikada toplantı yapıyoruz. Ayrıca ÜİD-DER'e de gidip işçiler için gerçekleştirilen faaliyetlere katılıyoruz.

ÜİD-DER: İşçi örgütleri desteğe geliyorlar mı? Ne söylemek istersiniz?

T.Ü: ÜİD-DER bize desteğe geliyor. Çok yardımcı oldular. Toplanmak için direkt oraya gidiyoruz. Bize derneklerini açtılar. Nerde konuşalım diye düşünmüyoruz. ÜİD-DER'e çok teşekkür ediyorum.

S.Y: İşçiler şunu unutmasınlar. Bu dünyanın havası, suyu toprağı, yağmuru her şeyi biziz. Yağmur yağarsa her şey yeşillik olur, yani işçi çalışırsa dünya bir yerlere gelir. Güneş olursa dünya ısınır, işçi olursa dünya gene ısınır. Her şeyi üreten veren biz işçileriz bunu unutmamak lazım. Ailem dışında olan diğer aileme, yani bizi destekleyen herkese teşekkür ediyorum. Gerçekten aile biyolojik olarak aile değilmiş. Daha büyük ailemiz varmış. Herkese teşekkür ediyorum.

N.D: ÜİD-DER ve desteğe gelenlerin bize destekleri çok, bize yön gösteriyorlar. Hepsine çok teşekkür ediyorum.

D.G: Ben destek için gelen bütün kurumlara, partilere işçi sınıfından yana olan bütün örgütlere, arkadaşlarımıza teşekkür ediyorum. En çok da ÜİD-DER'e teşekkür ediyorum. Çünkü bizim için vardiyealarını değiştiren, gece işe gidip de gündüz yanımıza gelen, bizimle çadırda duran ÜİD-DER'li işçiler var. Destek ve dayanışmaya gelen herkese teşekkür ediyorum.

ÜİD-DER: Teşekkür ederiz. ■

Avrupa'da Nükleer Karşıtı Protesto Gösterileri

Japonya'daki nükleer felâketin boyutları her geçen gün büyüyor. Dünyanın birçok köşesinde işçi-emekçi kitleler nükleer santrallerin kapatılması için protesto gösterileri yapıyorlar.

12 Martta Almanya'nın Stuttgart kentinde toplanan 50 bin kişi, nükleer santrallerin önünde 45 kilometrelik bir insan zinciri oluşturdu. 26 Martta ise birçok farklı kentte "Fukushima uyarıyor, nükleer santralleri kapat" şiarıyla yüz binlerce kişinin katıldığı eylemler düzenlendi. Bu eylemlerin sonucunda Alman hükümeti nükleer santraller konusunda geri adım attı. 17 nükleer reaktörün ömrünü uzatma kararını bu eylemler sonucunda ertelemek zorunda kaldı. Nükleer santral karşıtı gösterilerin yapıldığı diğer bir ülke ise Fransa'ydı. Fransa, 58 nükleer santraliyle Avrupa Birliği'nin en büyük nükleer enerji üreten ülkesidir. Gösteriler sonucunda Fransa ve İsviçre yeni nükleer santral programlarını askıya aldıklarını açıklamak zorunda kaldılar. Ancak bu hükümetlere güvenmemek gerekiyor. Nükleer santrallerin tümüyle ortadan kaldırılması, temiz ve güvenli enerji kaynaklarının kullanılması, işçi sınıfının tüm dünyada vereceği mücadelelere bağlıdır. ■

Kıbrıs'ta Kemer Sıkma Politikasına Tepkiler Büyüyor

7 Nisanda Kıbrıs'ta on binlerce işçinin katıldığı "Toplumsal Varoluş Mitingi" gerçekleştirildi. Kuzey Kıbrıs hükümetinin ve Türkiye'nin dayattığı kemer sıkma politikalarına karşı duran işçi kitleleri, saldırı paketine "dur" demek için alanlara çıktılar. Sendikal Platform'un örgütlediği eyleme çok sayıda sendika katıldı. Sendikal Platform, "demokrasi, ekonomik ve sosyal hakların korunması, özelleştirme adı altında Kıbrıslı Türklere ait kamusal alanların peşkeş çekilmemesi, çocukların geleceğine sahip çıkılması" için eylemde olduğunu duyurdu. İşçiler ekonomik saldırılara karşı öfkelerini haykırdılar. Ama aynı zamanda siyasal taleplerini de dile getirdiler. Kıbrıs ve Rum halkının kardeş olduğunu ve adanın kaderinin ada halkına bırakılmasını istediler. Onların bu haklı taleplerinin karşılanması Yunanistan ve Türkiyeli sınıf kardeşlerinin vereceği desteğe bağlıdır. ■

Ortadoğu'da İsyan Sürüyor

Mısır'da Protestolar Devam Ediyor

Mübarek'i deviren işçi-emekçi kitlelerin eylemleri sürüyor. 8 Nisanda bir kez daha Tahrir Meydanı'nda toplanan Mısırlı işçi ve emekçi kitleler, Hüsnü Mübarek ve onun rejiminin uzantılarının yargılanmasını dile getiren sloganlar haykırdılar. Tahrir Meydanı'nda 18 gün boyunca Mübarek'in devrilmesi için eylem yapan kitlelerin üzerine ateş açılmış ve yüzlerce insan ölmüştü. Mısır emekçileri saldırı emrini verenlerin ve yıllarca kendilerine zulmedenlerin bir an önce yargılanmasını talep ediyorlar.

İşçi ve emekçiler demokratik sivil bir yönetime geçilmesini, siyasal yasakların kaldırılmasını ve örgütlenme özgürlüğünün sağlanmasını istiyorlar. Bu eylemlerde çatışmalar meydana geldi. 42 kişi tutuklanırken, 2 kişi acımasızca katledildi, onlarca kişi yaralandı. Daha önce emekçileri karşısına almamak için müdahale etmeyen ordu, şimdi doğrudan emekçilere saldırıyor. Emekçi kitlelerin bir bölümü tarafsızlık rolüne soyunan, ama Mübarek rejiminin devamı olan Askeri Konsey'in gerçek yüzünü görmeye başladılar. Eylemlerde Askeri Konsey'e karşı sloganlar da yükseliyor. Her şeye rağmen, emekçilerin basıncı Müba-

rek rejiminin kimi adamlarının tutuklanmasına ve yargılanmasına yol açtı. Fakat demokratik hak ve özgürlüklerin sağlanması ve sağlamlaştırılması, demokrasinin sınırlarının genişlemesi ancak işçi sınıfının mücadelesiyle mümkündür.

Suriye ve Yemen'de Eylemler Sürüyor

Arap emekçilerinin açlığa, yoksulluğa, işsizliğe ve diktatörlere karşı başlattığı isyan Yemen ve Suriye'de de devam ediyor. Suriye'de gösteriler günlerdir sürüyor. İşçi-emekçi kitleler Beşar Esad diktatörlüğüne karşı çıkıyor ve özgürlük talep ediyorlar. 8 Nisanda yapılan gösterilerde de diktatörlük güçleri kitlelerin üzerine ateş açtılar. Birçok insan ölüyor onlarca da yaralandı. Yemen'de de diktatörlüğün, kitleler üzerine ateş açmasına rağmen eylemler devam ediyor. Tüm baskılara rağmen kitleler geri adım atmış değil. On yıllardır baskı altında inilen Ortadoğu emekçikleri artık eskisi gibi yaşamak istemiyorlar. Kurşunlara bile göğüs geriyorlar. Ancak bilmeliyiz ki, kitlelerin bu gözüpek mücadelesi, kapitalizmi hedef almadığı müddetçe, işsizlik, açlık, yoksulluk, kapitalist sömürü, baskı ve zulüm son bulmayacaktır. ■

UID-DER'in 1 Mayıs Hazırlıkları Sürüyor!

İstanbul'da, Gebze'de, Ankara'da, Adana'da, Mersin'de UID-DER'in 1 Mayıs'a dönük faaliyetler sürüyor. UID-DER'in etkinliklerine katılan işçi kardeşlerimiz, hummalı çalışmamızı, dostluk ve dayanışmamızı görünce "bu dönemde böyle insanlar, böyle yerler var mı?" diyerek hayret ettiklerini ifade ediyorlar. Evet, işçi kardeşler bunlar gerçek, bir işçi örgütü olan UID-DER tüm gücüyle işçilerin birlik ve dayanışması için çalışıyor.

Öncelikle her temsilciliğimizde fabrika ve işçi mahallelerine dönük 1 Mayıs çalışması yapıldı, yapılıyor. Bildirimizi ve bültenimizi dağıtıyor, işçi ailelerini ziyaret ediyor, afişlerimizi asıyor, işçi kardeşlerimizi 1 Mayıs'a katılmaya çağırıyoruz. Tanıştığımız işçi aileleri içinde ilk defa 1 Mayıs'ı gerçek içeriğiyle öğrenen çok sayıda işçi var. Derneğimizin hazırladığı 1 Mayıs belgeselini gerek dernek temsilciliklerinde gerekse işçi evlerinde izleterek işçi sınıfının mücadele hafızasını kardeşlerimize aktarıyoruz.

üzerine konuşup tartışıyorlar. Genç işçi ve öğrenciler parasız eğitim talebini 1 Mayıs'ta UID-DER kortejlerinde birlikte yükseltme kararlılığında olduklarını ifade ettiler.

Grev ve direnişteki işçileri yalnız bırakmayan UID-DER, geçen ay birçok işçi eylemine katıldı. Direnişçi işçilerle dayanışma içinde oldu ve direnişçi işçileri UID-DER temsilciliklerindeki etkinliklere davet etti. Taşeron

hastane işçileri, Kampana ve Bericap direnişlerindeki işçi kardeşlerimiz UID-DER'in düzenlediği dayanışma etkinliklerine katılarak deneyimlerini paylaştılar.

İşçi arkadaşlar, UID-DER bütün işçilerin haklarını öğrenecekleri, birleşerek mücadelelerini yükseltecekleri bir işçi örgütüdür. Patronların saldırıları karşısında çaresiz değiliz. Haklarımızı öğrenmek ve bileği bükülmeyen bir işçi haline gelmek için örgütlenmeli ve diğer işçilerle birlik olmalıyız. Gücümüzü birleştirmek ve saldırılara boyun eğmemek için UID-DER'i ziyaret etmeli ve faaliyetlerine katılmalıyız. Vaktimizi işçilerin evi olan UID-DER gibi işçi örgütlerinde ne kadar çok geçirirsek, işçi olarak kendimize ve mücadelemize olan güvenimiz o denli artar. 1 Mayıs'ta örgütlü ve güçlü bir şekilde taleplerini haykırmak isteyen işçi kardeşlerimiz, siz de gelin, UID-DER saflarında yerinizi alın! ■

UID-DER'li işçilerin sunumuyla "Uzayan Çalışma Saatleri ve Kısalan Yaşamlar" konulu bir seminer düzenlendi. Slaytlar eşliğinde gerçekleştirilen seminere, işçiler yoğun ilgi gösterdi. Çeşitli sektörden işçilerin katıldığı seminer boyunca, işyerlerinde yaşanan sorunlar dile getirildi. Seminerlere katılan işçilerin yönelttiği sorular mücadele ve örgütlenme çerçevesinde yanıtlandı. 8 saatlik işgünü mücadelesinin sembolü olan 1 Mayıs'ta "Herkes İş, İş Günü Kısaltılsın!" talebini güçlü şekilde yükseltelim çağrısı yapıldı.

UID-DER'in temsilciliklerinde çeşitli faaliyetler sürüyor. Futbol turnuvalarında rekabet dışında sportif bir faaliyette bulunuyoruz. Gitar ve tiyatro çalışmalarımız sürüyor, müzik grubumuz direnişçi işçileri ziyaret ederek müzik dinletisi veriyor. Film gösterimlerine katılan gençler, eğitim sorunları

Örgütlü Olursak Bir Islıkla Şalterler İner!

BİRLİK MÜCADELE ZAFER

T.DERİ-İŞ

Son dönemlerde birçok işyerinde işçiler haksızlıklara karşı mücadeleye girişiyorlar. Bu nedenle direnişlerin sayısı artıyor. Ancak bu direnişlerde pek çok eksiklik gözle çarpıyor. Oysa geçmişte birçok deneyim yaşandı ve bu deneyimlerin genç işçi kuşaklarına aktarılması gerekiyor. Eski bir deri işçisi olarak yaşadığım deneyimleri genç işçi kardeşlerimle paylaşmak istiyorum.

Deri fabrikasında işe başladığımda çocuk denecek yaşıyordum. İşe başladığım ilk dönemlerde bir gün, ansızın makineler susmuştu. Fabrika karanlığa ve sessizliğe gömülmüştü. Pencereyi açıp dışarı baktığımda bir işçi ıslık çalıyordu. Merak içindeydim. Ustam omzuma dokunarak, “Bak genç adam, burada bir fabrikadan bir işçi atıldığında diğer fabrikadaki işçilere haber vermek için ıslık çalınır. Makineler susmadan patronlar taleplerimizi kabul etmiyorlar. Birazdan işçilerin işten atıldığı fabrikanın önüne gideceğiz” demişti. Açılan bir pankartın arkasında yürümeye başlamıştık. Ustam pankartın önünde slogan atıyordu. Yanımdaki bir işçiye pankartta ne yazdığını sordum. “Deri Deri Fabrikasının Yiğit İşçileri” yazıyor demişti. Fabrikanın önüne gittiğimizde binlerce işçi toplanmıştı, birçok pankart vardı. Böylece örgütlü olduğumuzda ne kadar güçlü olduğumuzu, işçiliği ve mücadeleyi grev ve direniş yaşayarak öğreniyordum.

1987 yılına geldiğimizde ise İstanbul’da ve İzmir’de patronların saldırılarına karşı mücadele veriyorduk. On binlerce deri işçisi üretimi durdurarak alanlara çıkmıştı. Üstelik biz bu mücadeleyi, 12 Eylül 1980 darbesinin toplumun diline kelepçe vurduğu, gözüne perde çektiği, kulakları sağır ettiği bir dönemde veriyorduk. Bir fabrikada grev veya direniş başladığında o fabrikadaki işçi kardeşlerimizin taleplerini kendi taleplerimiz olarak sahipleniyor, kabul edilmesi için bütün fabrikalarda şalterleri indiriyorduk. Patronlar taleplerimizi kabul etmek zo-

runda kalıyorlardı.

Bu yıllarda çalıştığım fabrikaya sendika getirmek için aylarca sessiz sedasız örgütlendik. Fakat nihayetinde örgütlendiğimizi haber alan patron benim de aralarında bulunduğum üç işçiyi işten attı. İşten atma saldırısına karşılık üretimi durdurarak cevap verdik. Bir işçi arkadaşımız fabrikanın balkonundan diğer fabrikalardaki işçilere sesleniyordu. Bu sefer ıslık bizim için çalınıyordu. Yarım saat sonra diğer fabrikalardan işçiler pankartlarıyla bizim çalıştığımız fabrikanın önünde toplanmışlardı. İşçi kardeşlerimizin coşkusu öyle yoğundu ki, hepimize güç ve moral veriyordu. Patronumuz iki gün sonra sendikamızla görüşmeyi kabul etmek zorunda kaldı. Bizler işimizde döndük. Mücadele etmiş ve kazanmış olmanın haklı onuruyla çalışıyorduk.

1990 yılında ise çalıştığım fabrikada toplu iş sözleşmesi görüşmeleri başlamıştı. Sözleşme taslağını bütün işçilerin katılımıyla hazırlamıştık. Fabrikanın yemekhanesinde yapılan toplu sözleşme görüşmelerine işçiler de katılıyordu. Bir tarafta işçiler, temsilciler ve sendikacılar, diğer tarafta ise patron ve temsilcileri vardı. Bir keresinde patronumuz bizim sözleşme taslağını kaldırarak, “Ben sizin bütün taleplerinizi kabul edersem sendikalı olmayan fabrikalarla rekabet edemem. Gidin sendikasız fabrikaları da sendikalı yapın. Benden de yüzde iki yüz zam isteyin” demişti. Bizim temsilcilerden biri de “Patron, orasını sen bize bırak, imzayı at. Yakında sendikayı oralara da sokacağız” demişti. Daha sonra, diğer fabrikalara da mücadeleyle sendikayı kabul ettirdik.

Bugün de işçilerin yapması gereken örgütlü mücadeleyi yükseltmektir. Patronların karşısına hep birlikte ve sınıfımızın gücüne güvenerek çıkmalıyız. O zaman ıslıkları yeniden çalabiliriz. O zaman şalterleri tekrar indirebiliriz. ■

Ataylar Makine'de Hukuksuzluk Devam Ediyor!

■Kıraç'tan bir grup işçi

Ataylar Makine'de bir ay öncesinde uygulamaya koyulan son kurallar devam etmekte. Bunlardan bazıları şöyleydi: İş başına beş dakika kala işe gelenler işe alınmayıp geri gönderiliyor, iki günlük ücreti de kesiliyor. Bir ay boyunca işe gelinmeyen günlerde kesinti sadece günlük ücret üzerinden değil, fazla mesai ücretlerinden de yapılıyor. Ancak senede bir kez yapılan zamlar üç ay geçmesine rağmen hâlâ yapılmış değil. Herhangi bir açıklama da yapılmış değil. Bunlara bir de kadınların kendi tuvaletlerini temizlemesi eklendi. Erkeklerin tuvaletleri görevli kişiler tarafından temizlenirken, kadınlar kendi tuvaletlerini kendileri temizliyor!

İş kanununun ilgili maddesinde, işçinin asıl işinin dışında patron tarafından başka bir işe gönderilmesinin suç olduğu, bu durumda işçinin isterse iş akdini tek taraflı olarak ve tüm haklarını alarak feshedebileceği açıkça be-

lirtilmiştir. Oysa Ataylar'da çalışan kadın işçiler, asıl işleri bu olmamasına rağmen tuvalet temizliğine zorlanmaktadır. Tuvaleti temizleyecek işçi almamak için, temizlik işini kadınların dönüşümlü olarak yapması buyruluyor.

Her alanda olduğu gibi fabrikalarda da kadınlar negatif bir ayrımcılığa maruz kalmış oluyorlar. Örneğin tuvalet temizleme gibi bir uygulamayı erkek işçiler için öne sürmezken kadın işçilere kolay bir şekilde dayatabiliyorlar. Bunun sebebi de kadının toplumdaki konumudur. Kadın işçilerin fabrikada erkek sınıf kardeşleriyle beraber ürettiği olmalarına rağmen patronlar tarafından durumlarının farklı görüldüğünün açık kanıtıdır bu uygulama.

Patronun bu haksız uygulamalarını geri püskürtecek tek güç Ataylar Makine işçilerinin kendileridir. Kadın ve erkek işçilerin birlikte hareket etmesi, örgütlü mücadele vermeleri gerekiyor. ■

100. Gününü Geride Bırakan Bericap Direnişinden Mektup!

Direnşin 100. gününün geride kalması vesilesiyle bir direnişçi işçi, bültenimiz *İşçi Dayanışması*'na aşağıdaki mektubu gönderdi:

Söze nereden başlanır bilemiyorum açıkçası. 100 günü devirdik. Direnişin 100. günü ve ben, bu 100 günü 91 arkadaşım, sendikalı çalışmak adına giriştiğimiz bu mücadeleyi, 100. günün ardından aynı inanç ve kararlılıkla sürdürmenin gururunu yaşıyorum.

İş bırakma eyleminin kararını aldığımızda nasıl gideceğini, neler olacağını bilmiyordum. Birbirimize olan inancımız ve güvenimiz ne kadardı bilmiyordum. İşyerindeki çalışma sistemi biz çalışan işçileri birbirimizden öyle koparmıştı ki, bu işin arkasında kimler ne kadar durur bilmiyordum. Eminim ki benim gibi çelişkide kalan arkadaşlarım çok olmuştur. Fakat sendikalı olmak için giriştiğimiz mücadeledeki birliği ve beraberliği düşündüğümde bu korkuların yersiz olduğunu anladım. Geçen bu 100 gün içimdeki korkuların yersiz olduğunu öğretti. Bir 100 günü daha aynı inançla ve kararlılıkla sürdürebileceğimizi bilmenin gururunu yaşıyorum.

Teşekkür edilmesi gereken bir yer de Petrol-İş sendikası Gebze şubesidir. İşçinin arkasında nasıl durulacağını ve direnişin nasıl savunulacağını gösterdiği için. Hâlâ gerçek sendikaların da olduğunu gösterdiği için Petrol-İş sendikası Gebze şubesi ve merkez yönetimine buradan teşekkür etmek istiyorum.

Temennim şudur ki, giriştiğimiz bu mücadele işçi sınıfı tarafından görülür ve örnek alınır. Sendikalı olma mücadelesi işçi sınıfına yayılmalı ve sendikasız işyerleri de örgütlü olmalıdır. Sendikalı olmak ve çalışmak adına giriştiğimiz bu mücadele umarım işçilerin uyanmasını sağlar ve sendikal örgütlenmeleri artırır.

Ben pişman değilim. Kazanacağımıza da inanıyorum. Çünkü benim arkamda benim gibi inanan 91 kişi daha var. Ve ben bunun haklı gururunu yaşıyorum. Biz zaten kazandık. Birbirimize olan güveni kazandık, inancı kazandık. Soğuk havayla ve baskılarla geçen bu 100 günün ardından 92 kişinin yılmadan, usanmadan direndiğini görmenin haklı gururunu yaşıyorum. ■

1 Mayıs'ta "İş Saatleri Kısaltılsın" Talebini Haykıracağım!

■Kartal'dan bir eğitim işçisi

Özel bir okulda çalışan bir eğitim işçisiyim. Bu 1 Mayıs'a iş saatlerinin kısaltılması talebiyle katılacağım. Çünkü bir robot gibi değil, insan gibi yaşamak istiyorum.

İşyerinde çalışma saatlerimiz çok uzundu, günde 10 saat çalışıyorduk. Ancak 10 saat patrona yetmezmiş gibi şimdi yaz saati uygulamasıyla çalışma saatimize bir saat daha eklendi. Yani günde 11 saat çalışmak zorunda bırakılıyor. Bir de bunun üstüne cumartesi günleri de çalışıyoruz. Çalıştığım okul evime uzak olduğu için iki vesaitle gitmek zorundayım. Her sabah ve her akşam birçok işçi kardeşim gibi uzun yol çilesini ben de çekiyorum. Sabah ve akşam toplam 3 saatim yollarda geçiyor. Üstelik de tıklım tıklım dolu olan belediye otobüslerinde, ayakta işe gitmek zorundayız. Yani bir günümün 14 saatini çalışmak için ayırmak zorundayım.

Bir gün 24 saat ve bunun 14 saatini, iş benden alıyor. Sizce geriye kalan saat dilimleri içerisinde yeterince dinlenebilmemiz, ailemize zaman ayırabilmemiz mümkün mü?

İşte bu yüzden iş saatlerinin kısaltılmasını istiyorum. Ama yalnızca kendim için değil tüm işçi kardeşlerim için talep ediyorum. Tüm dünya işçilerinin uluslararası birlik ve mücadele günü olan 1 Mayıs, bu talebimizi haykırmamız için bize bir fırsat sunuyor. Eminim benim gibi benzer şartlarda çalışan milyonlarca işçi kardeşim, işçi annelerimiz ve işçi babalarımız vardır. Şöyle bir yaşamımıza bakınca kendimize ve çocuklarımıza zamanımızın kalmadığını göreceğiz. Hepimiz 1 Mayıs'a işyerlerimizden, fabrikalarımızdan alanlara çıkarak, kendimiz, çocuklarımız ve geleceğimiz için patronların suratına karşı şu talebimizi haykıralım: "İŞ SAATLERİ KISALTILSIN, HERKESE İŞ!" ■

"İşsizliğe Hayır" Demek İçin 1 Mayıs'a Katılacağım!

■Şarigazi'den işsiz bir işçi

Üniversitede mühendislik bölümünü okudum. Öğrenciyken hayatımda işsiz kalacağım aklıma gelmezdi. Ne de olsa ailemin borç harç okuttuğu okulu, alnımın aklıyla bitirmiş ve mühendis olmuşum. Bundan sonra da birkaç yıl çalışıp, çalıştığım yerde yetkili biri olacaktım. Maaşım artacaktı, rahat bir yaşam sürecektim. Ailemin yaşadığı sıkıntılar sona erecekti çünkü ben öyle kazanacaktım ki aileme de bakacaktım. Bundan çok emindim. Mezun olduğum zaman "sadece 2-3 yıl sonra bu sıkıntılı dönem sürecektir" dedim kendime. Arkadaşlarıma göre şanslıydım. Mezun olur olmaz iş bulmuştum. Hem de iyi bir firmada, iyi bir maaşla!

Bir yaz gününde işe başladım, o yaz iş hayatının hiç de okulda kurduğum pembe hayallere benzemediğini fark ettim. Çalıştığım yer sendikalı bir işyeriydi. Ama biz mühendisler, yani "beyaz yakalılar" sendikaya üye olamıyorduk. "Esnek çalışma saatlerimiz" vardı. Yani ne kadar fazla çalışırsak çalışalım fazla mesai ücreti alamıyorduk. O yaz boyunca güneşin batışını seyretmeyi çok sevdiğim halde hiç göremedim. Çünkü ben, esneyen çalışmalarla akşam 21.30-23.30 arası işten çıkıyordum. Sonra işsiz kaldım. Sanki bir kısır döngüydü hayat. Ben de hepimizin sürekli yaşadığı sorunlarla boğuşmaya başladım. Ne garip diye düşünüyordum: İşimizin olması ya da olmaması, ekmek alacak paramızın olması ya da olmaması, "patron" dediğimiz, bütün gün

koltuğunda yayılmaktan başka bir şey yapmayan bir insanoğlunun iki dudağının arasında. Tam bir adaletsizlik diye düşünüp duruyordum. Ama ben ne yapabilirdim ki? Düzen böyledi...

Derken ÜİD-DER'li bir arkadaşla tanıştım. Bahsettiği her şey benim ve çevremdekilerin sürekli yaşadığı sıkıntılardı. Öyle doğru şeyler söylüyordu ki "bu adam benim fabrikada yaşadığım sorunları nereden biliyor" diye düşünüyordum. Sonra ÜİD-DER'in etkinliklerine ve çalışmalarına katıldıkça içinde yaşadığımız bu pis düzeni, dünyayı mahveden ve bizleri insanlıktan çıkaran bu kapitalist sistemi gördüm. Sistem nasıl işliyor, nasıl da bizleri çarkları arasına sürüklüyor onu fark ettim. En önemlisi de her şeyini biz işçilerin ürettiği bu dünyanın bizim olması için nasıl mücadele edeceğimizi öğrendim.

2 aydır yine işsizim. Ama artık patronların kâr hırsı nedeniyle işsiz kaldığımı biliyorum. İçinde yaşadığımız bu dünyanın biz işçiler için yaşanabilir bir yer olması elimizde. Bunun için tüm dünyadaki işçiler bir araya gelerek patronları da onların kurduğu bu düzeni de istemediğimizi haykırmalıyız. "Herkes İş Güvencesi Sağlansın!" diyelim. "Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!" talebimizi, var gücümüzle haykıralım. Bunun için tüm dünya işçilerinin mücadele günü olan "1 Mayıs'ta, Haydi Dostlar Alanlara!" ÜİD-DER'in saflarında 1 Mayıs'a gelin, taleplerimizi hep beraber haykıralım. ■

Bir Bilinçsizlik Hikâyesi

■Silivri'den bir işçi

Merhaba arkadaşlar. Sizlerle 2003 yılında yaşadığım, benimle birlikte yaklaşık 800 kişinin de yaşadığı bir olayı paylaşmak istiyorum. Adidas, Nike gibi ünlü spor giyim markalarının Türkiye'deki imalatçısı olan Jan Tekstil, Maslak'taki fabrikasını Silivri'ye taşımıştı. Gelirken getirdiği işçilerin yanı sıra Silivri'de de yüzlerce kişiyi işe almıştı. Ortalama 2 yıl boyunca, açılışından kapanışına kadar ben de bu firmada çalıştım. Çevredeki fabrikalara göre çalıştığımız fabrikada maaş, sosyal haklar, insani çalışma koşulları oldukça iyiydi. İmalatını yaptığımız o büyük firmaların yetkilileri işçilerle çok yakından ilgileniyor, bütün sıkıntılarımızı çok kısa sürede çözümlüyordu. Patronumuz da fabrika içinde bir işçi gibi davranıyor, bizlerle samimi ilişkiler kuruyor, piknikler düzenleyip bizimle vakit geçiriyordu. Anlayacağınız hepimiz halimizden son derece memnun çalışıyorduk. Ta ki son 3 aya kadar...

Önce maaş ödemelerinde sıkıntılar başladı. Ardından küçük gruplar halinde işten çıkarmalar... Ama biz patronumuza çok güveniyorduk. Nedense düzeleceğini düşünüyor, başka da bir şey yapmıyorduk. Ta ki son geceye kadar! Meğer ne çok şey yapmışız. Meğer kendi ellerimizle fabrikayı paketleyip boşaltmışız!

O son gece bütün fabrika mesaiye bırakıldı. Elimizdeki tüm yarım kalan işler tamamlanacak, tamamlanamayanlar ve kalan kumaşlar olduğu gibi paketlenecek, fabrikadan çıkışa hazır hale getirilecekti. Gerekçe olarak da elimizdeki işlerin değişeceği, mevcut işlerin başka fabrikada üretileceği, bize de yeni parti mallar geleceği söylendi. Biz 2 yılın alışkanlığıyla yine patronumuza güvendik ve böyle saçma bir bahaneye de çok rahat inandık. Gece saat 12'de mesai bitti. Onlarca servis ve yüzlerce işçi mesaiyi bitirmenin rahatlığıyla evlerimizin yolunu tutuyorduk ki servis güzergâhında onlarca tırın ağır ağır bizim fabrikaya yanaş-

tığını gördük. Bir şeylerin ters gittiğini artık anlamaya başlamıştık. Servislerle tekrar fabrikaya döndük. Ama fabrikanın bahçesine bile giremedik. Patronumuzun bağlı bulunduğu işveren derneğinin beli silahlı adamları bir işçiyi bile fabrika alanına sokmadılar. Gözümüzün önünde bütün hazırladığımız mallar tırlara yüklendi. İçeride sadece makineler kaldı. 8-10 arkadaş bir yolunu bulup fabrikaya girdiler, içeride kalan makinelerin zabıt altına alınmasını istediler. İşveren derneğinin adamlarının belindeki silahlar artık ellerindeydi ve içerideki arkadaşlarımızı zorla dışarı attılar.

Ertesi gün yüzlerce şaşkın ve işsiz işçiler olarak Silivri sahilinde toplandık. Sorunumuzu çözmesi için yine Adidas'tan medet umduk. Aramızdan seçtiğimiz birkaç arkadaş Adidas'ın ofisine gönderdik. Bize sorunumuzu çözeceklerini ama basına haber vermememizi tembihlediler. Biz yine alışkanlığımızla güvenmeyi daha kolay bulup kuzu kuzu geri döndük. Günlerce netice almak için sahilde toplandık. Önce içimizdeki en ateşli arkadaşlar ortadan kayboldu, sonra yavaş yavaş azaldık. Kimi birileri tarafından sağlanan yeni işlerine gittiler. Kimi umudunu yitirdi, kimi de içindeki ateşi. En sonunda ne mi oldu? HİÇBİR ŞEY! Milyarlarca lira paramızı patrona bıraktık. Öğrendik ki sevgili patronumuz bizim paralarımızla yurtdışında yeni bir fabrika kurmuş.

Bu olayın bize anlattığı çok önemli bir şey var ki; şartlar ne olursa olsun her zaman bilinçli ve örgütlü işçiler olmamız gerekiyor. Bir şeylerin iyi gitmesi her zaman iyi gideceği anlamına gelmez. Her şey tepetaklak olduğunda, bilinç yoksa, örgütlülük yoksa, yapacak bir şeyimiz de yoktur. Adidas'a ve patronumuza bu kadar güvenip gözü kapalı inanacağımıza, daha birbirine inanan, omuz omuza kenetlenmiş işçiler olabilseydik eminim bu hikâye böyle bitmezdi. Ne tesadüf ki UID-DER'le tanıştığımda öğrendiğim ilk şey bu oldu: "ÖRGÜTLÜYSEK HER ŞEYİZ, ÖRGÜTSÜZSEK HİÇBİR ŞEY!" ■

Trenden UID-DER'e Giden Yol

■Sefaköy'den bir kâğıt işçisi

Ben teknisyenlik yapan bir işçiyim. Şu anda kâğıt sektöründe çalışmaktayım. Sizlere UID-DER'le tanışmamı ve başımdan geçen bir olayı anlatmak istiyorum. Sabah işe giderken trende *İşçi Dayanışması* dergisini okuyan bir kadın arkadaş gördüm. Gözümün ucuyla okuyup arkadaşına nasıl böyle bir dergi edinebilirim diye sordum. Arkadaş UID-DER gönüllüsü olduğunu, istersem benim de bir UID-DER gönüllüsü olabileceğimi söyledi. Etkinliğe davet etti ve ben de davete icabet ederek katılmış oldum. İşçi gerçekleriyle yüzleşip işverenlere karşı nasıl mücadele edileceğini ve neler yapabileceğimi öğrenmeye başladım. Bilinçli bir işçi olmanın önemini her gün biraz daha fazla hissediyorum artık.

2001 ve 2002 yıllarında sabah 8'den akşam 8'e kadar 12 saat çalışmaktaydım. Zorunlu 4 saat mesai yaptırılıyordu. Haftasonu ve bayram tatili bile olmadan, poşet üreten bir firmada çalışıyordum. O yıllarda yeni yürümeye başlayan bir çocuğum vardı, fakat çocuğumu

yalnızca uyurken görebiliyorum. Çocuğum beni tanımıyordu, çünkü benim sosyal yaşantım ve aile yaşantım işveren tarafından gasp edilmiş durumdaydı. Bir pazar işe gitmemek için kendi kendime karar aldım ve işe gitmedim. Pazar sabahı benden önce uyanan çocuğumun annesinin elinden tutup yatakta birinin yattığını annesine beden dili ile anlatmakta olduğunu gördüm. Çocuğum beni yabancı sanıyor, tanımıyordu. Bunun biz işçilerin kaderi olmaması gerektiğini o an hissettim ve hiçbir hak talep etmeden o işyerinden ayrıldım.

Bugün örgütlü olmanın ve bilinçlenmenin gerektiğini düşünüp UID-DER'in bizim için ne kadar önemli ve yerinde bir kuruluş olduğu kanaatine vardım. Hiçbir etkinliği ve söyleşileri kaçırmamaya özen göstermeli ve insan olduğumuzun farkına varmalıyız. Mücadeleyi hiç bırakmamalıyız. Öğrenip öğretmeli ve birlikte mücadele etmeliyiz. Bunun adresi neresi diye soran arkadaşlara tek sözüm var: UID-DER'e gelin. Buranın kapısı herkese açık. Teşekkürler. ■

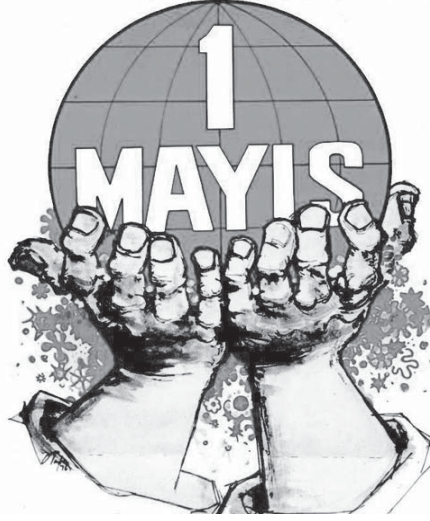
1 Mayıs Marşı

Günlerin bugün getirdiği
Baskı, zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez
Sömürü devam etmez
Yepyeni bir hayat gelir
Bizde ve her yerde

1 Mayıs 1 Mayıs
İşçinin, emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı

Yepyeni bir güneş doğar
Dağların doruklarından
Mutlu bir hayat filizlenir
Kavganın ufuklarında
Yurdumun mutlu günleri
Mutlak gelen gündedir

1 Mayıs 1 Mayıs
İşçinin, emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı

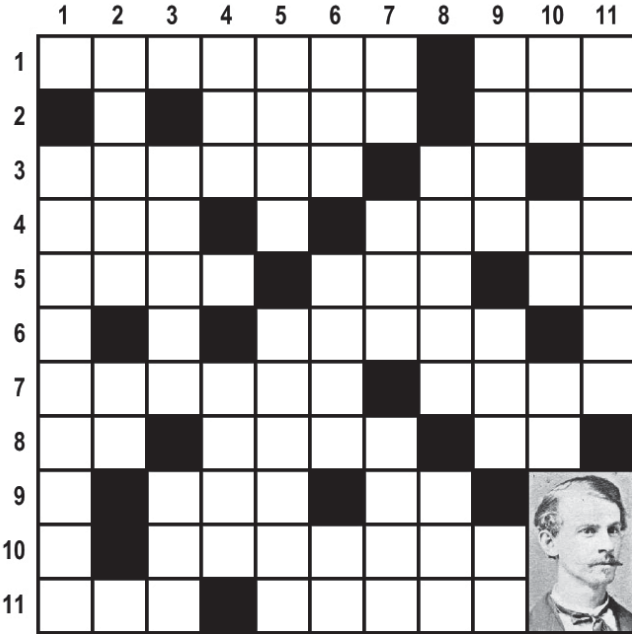

Vermeyin insana izin
Kanması ve susması için
Hakkını alması için
Kitleyi bilinçlendirin
Bizlerin ellerindedir
Gelen ışıklı günler

1 Mayıs 1 Mayıs
İşçinin, emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı

Gün gelir gün gelir
Zorbalar kalmaz gider
Devrimin şanlı yolunda
Bir kâğıt gibi erir gider

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan sağa

1. Albert ... 8 saatlik işgünü mücadelesine önderlik eden fotoğraftaki Amerikalı işçi önderi. Birinci.
2. Ümraniye'de bir sanayi sitesi. Yakarış.
3. Kuvvetli fırtına sonrasında oluşan, gökyüzüne uzanan girdap. Bir nota.
4. Fakat, lakin. Bir işin benzer şekilde yapılmasını sağlayan araç.
5. Kanun. Bir bütünün eşit parçasından her biri. Mısır'da bir tanrı.
6. İnsan, mal, eşya vb. için küçümseme yollu bir söz.
7. Tembellik, bezginlik hali. Gayret.
8. İran kelimesinin ortası. Hatay'da bir ova. Soru sözü.

9. Bir bağlaç. Ateş.
10. Büyük zarar, üzüntü ve sıkıntılara yol açan olay veya durum, yıkım, bela.
11. İngiltere'de çay. Sürdürme, devam ettirme.

Yukarıdan aşağıya

1. 1886 yılında işçilerin 8 saatlik işgünü mücadelesi için toplandıkları grev alanının adı.
2. Hoş koku. Uzaklık anlatır.
3. Demir, tahta yüzeylerdeki boya, pas vb. çıkarma, pürüzleri gidermek amacıyla kullanılan iri dişli bir törpü. Bir işi yapma, yerine getirme.
4. Tarih öncesinden günümüze kadar değişik çağların ve uygarlıkların kültür değerlerini temsil eden eser veya kalıntı. Soğangillerden bir çiçek.
5. Boynun iki yanında, kolların gövdeye bağlandığı bölüm. Bir omurgalı hayvan sınıfı.
6. Havada bulunan su buharı. Kedi, köpek vb. hayvanların ön ayağı. İsim.
7. Faşist Nazi ordularının saldırı kıta birliği. Takım elbise. Yapraklarından kokain çıkarılan bitki.
8. Hava gazı, elektrik, su vb.nin kullanılan miktarını veya mekanik etkilenmeleri ölçen alet. Zaman, çağ.
9. Şırnak'ta bir ilçe. Konaklama yeri. Bir cetvel türü.

Geçen Ayın Çözümü

10. Lutesyumun simgesi. Şarkı, türkü. Bir harfin okunuşu.
11. Tuzla Deri Sanayi bölgesinde sendikalaştıkları için işten atılan ve 6. ve 7. sayfalarda röportajları yer alan direnişçi işçilerin çalıştığı fabrikanın ismi.

Uzayan İş Saatleri ve Haftalık Çalışma Süresi

Çalışma saatleri her geçen gün patronlar tarafından uzatılıyor. Yemek ve çay molaları kırpılıyor ve fazla mesailerle çalışma saatleri günlük 12 saate çıkartılıyor. Patronların kâr hırsı işçileri işyerleriyle ev arasında bir yaşam çizgisine hapsediyor. Patronlar bizleri insan olarak değil robot olarak görüyorlar. Kendimize, ailemize, çocuklarımıza zaman ayıramıyoruz.

Peki, tüm bunların sebebi ne? İşçi sınıfı örgütsüz olduğu için patronların saldırılarına gerektiği gibi yanıt veremiyor. Örneğin, haftalık çalışma süresi 45 saat olmasına rağmen, patronlar çalışma saatlerini istedikleri gibi uzatabiliyorlar. 4857 sayılı iş yasasının 63. maddesine göre haftalık çalışma saati 45 saattir. Hafta içi 8 saat ve cumartesi günü yarım gün çalışarak ya da hafta içi günde 9 saat çalışarak 45 saati tamamlamak mümkündür. İşçinin işyerinde boşa geçirdiği süre nedeniyle (örneğin elektriklerin kesilmesi), iş saati uzatılamaz. Keza işçinin, patron tarafından çalışmak üzere başka bir yere gönderilmesiyle yolda geçen süre, patronun evinde, ofisinde asıl işi yapmaksızın geçirdiği süre ya da çocuk emziren kadın işçilerin çocuklarına süt vermek için geçirdiği süre günlük çalışma süresine dâhildir.

Aynı zamanda işçi hiçbir zaman molasız çalıştırılmaz. Örneğin, 4 saate kadar olan işlerde 15 dakika, 4 saatten fazla ve 7,5 saatten az süren işlerde yarım saat, 7,5 saatten fazla süren işlerde ise 1 saat ara dinlenme molası verilmesi zorunludur.

Diğer taraftan haftalık 45 saatin üzerindeki çalışmalar fazla mesai kapsamına girer. Zorunlu mesai diye bilinen "fazla mesai" uygulaması aslında zorunlu değildir. Yasaya göre, işçilerin yazılı onayının alınması zorunludur. "Zorunlu mesai" süresi yılda 270 saati geçemez. Gece çalışmasında ise çalışma süresi 7,5 saati geçemez, yani gece çalışmalarında fazla mesai yaptırılamaz. 18 yaşını doldurmamış işçiler, doktor rapo-

ruyla fazla mesaiye kalamayacağı tespit edilen işçiler, hamile ve yeni doğum yapmış kadın işçiler fazla mesaiye bırakılamaz.

Fakat işçi sınıfının örgütsüzlüğünden güç alan patronlar, işçilerin bu haklarını dikkate almıyorlar. Bu da gösteriyor ki, bir hakkın yasalar düzeyinde olması yeterli değildir. Bizler mücadeleye girişip haklarımızı sahic çıkamadığımız müddetçe yasaların kendiliğinden bir hükmü yoktur.

İşçi sınıfı bugüne kadar kazandığı tüm haklarını patronlara karşı verdiği çetin mücadelelerle elde etmiştir. 8 saatlik iş gününün kazanılması ve yasalara geçirilmesi de bu mücadelenin bir parçasıdır. Bundan tam 125 yıl önce Amerikalı ve Avrupalı işçi atalarımız uzun çalışma saatlerine ve ağır çalışma koşullarına karşı mücadeleye giriştiler. İşçilerin ortak talebi şuydu: 8 saat iş, 8 saat uyku, 8 saat canımız ne isterse! Bu talepler etrafında örgütlenen ve mücadele eden işçiler, uzun mücadeleler sonucunda 8 saatlik çalışma süresini patronlara kabul ettirdiler ve yasalara geçirdiler. İşte işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs bu 8 saatlik işgünü mücadelesinin bir sembolü olarak doğdu.

Ama bir kez daha uzun çalışma saatleriyle karşı karşıyayız. Üstelik teknolojik gelişmeler iş saatlerinin daha da aşağılara çekilmesini olanaklı hale getirmişken, bizler her geçen gün daha uzun ve yorucu saatler boyunca çalışmak zorunda bırakılıyor. Oysa iş saatlerinin kısaltılması ve herkese iş verilmesi mümkündür. Ancak şunu bilelim ki, örgütlenip mücadeleye girişmediğimiz müddetçe patronlar hiçbir hakkı kendiliğinden vermeyeceklerdir. Uzun çalışma saatlerinin son bulması, iş saatlerinin kısaltılarak herkese iş verilmesi için mücadele alanlarında yerimizi almalıyız. ■

Japonya'daki Nükleer Felâketin Sorumlusu Kapitalist Sistemdir!

11 Martta yaşanan deprem ve tsunaminin 30 bine yakın insanın canını aldığı Japonya, şu anda çok daha büyük bir felâketle yüz yüze. Fukuşima Daiichi nükleer santralinin reaktörlerinden sızan radyasyon, santralin bulunduğu bölgeden başlayarak tüm ülkede hayatı tehdit eder boyutlara ulaşmış durumda. Yeraltı sularına, denize, sebze bahçelerine, ete, süte ve rüzgâr aracılığıyla tüm dünyaya yayılan radyasyon nedeniyle, insanlık, tarihin en büyük nükleer felâketiyle yüz yüze bulunuyor. Başta bebekler ve çocuklar olmak üzere, Japonya'da milyonlarca insan ölüm ya da radyasyonun yol açtığı ağır hastalık riskleriyle karşı karşıya. Halk, vaktiyle Hiroşima ve Nagazaki'de yüz binlerin canını alan atom bombalarının travmasından kurtulamadan, bu kez kendi devletlerinin ve patronlarının kâr hırsına kurban edildi. Japon hükümeti ve elektrik şirketi TEPCO, felâketin büyüklüğünü gizlemek için her türlü yalana ve aldatmacaya başvuruyor. Ancak felâketin büyüklüğü her gün biraz daha net ortaya çıkıyor.

Yaşananlara doğal felâket deyip geçmek, doğaya yapılmış en büyük hakarettir. O doğa ki, Japonya'da bu büyüklükte depremlerin ve tsunamilerin yaşanacağını sinyallerini defalarca vermiştir. Buna rağmen, kâr güdüsüyle hareket eden sermaye hükümetleri ve kapitalistler, almaları gereken önlemleri bile bile almamışlardır. 20 metreye varacağını gayet iyi bildikleri tsunami dalgaları karşısında 3 metrelik koruma duvarlarıyla yetinmişlerdir; fay hatlarının üzerine nükleer santraller kurmuşlardır; bu nükleer santraller kaza sinyalleri vermelerine rağmen aktif durumda bırakılmış, gerekli denetimler yapılmamış, gerçekler halktan gizlenmiştir.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi kan emiciler sürüsü, depremi takip eden o felâket günlerinde can derdine düşen ve işe gidemeyen işçilere ücret verilmesine gerek olmadığını açıkladılar. Hatta deprem ve tsunami nedeniyle hasara uğrayan ya da elektrik kesintisi nedeniyle üretime ara veren fabrikalarda binlerce işçi işten atılmış bulunuyor.

Bunlar yaşanırken Japon devleti ve kapitalistleri, sistemle bütünleşen işbirlikçi sendika bürokrasisiyle de ele vererek, “ulusumuzun bu zor günlerinde dayanışmaya, birlik olmaya ihtiyacımız var” söylemlerine sarılmaktadır. Düzen güçleri, işçi sınıfının kapitalizmin yarattığı bu katliama sessiz kalmasını sağlamaya çalışmaktadır. Ancak tüm çabalarına rağmen mücadeleci işçilerin ve Fukuşimalı çiftçilerin sesini kısamıyorlar. Kısa adı “Doro-Çıba” olan Çıba Demiryolu İşçileri Sendikası, gerçekliği Japon işçi sınıfına ve tüm dünyaya duyurmak için çeşitli bildirimler yayınlıyor, eylemler gerçekleştiriyor ve dünya işçi sınıfını duyarlılığa ve dayanışmaya çağırıyor. “Tüm dünyadaki nükleer santraller derhal durdurulsun!” çağrısında bulunuyor. Japon sınıf kardeşlerimizin yükselttiği bu çağrıya kulak verelim.

Japonya'da meydana gelen nükleer felâket bir ilk değildir. İkinci Dünya Savaşında ABD emperyalizmi Japonya'ya nükleer bomba atmış, Hiroşima ve Nagazaki'de yüz binlerce insan bir anda yok olmuştu. 1986 yılında ise Ukrayna'da Çernobil nükleer santralinde bir patlama yaşanmış ve çevreye yayılan radyasyon, aralarında Türkiye'nin de bulunduğu birçok ülkeyi etkilemişti. Hatırlanacak olursa, dönemin ANAP hükümeti emekçilerle alay ediyordu. Tarım Bakanı Cahit Aral ekran karşısına geçip utanmadan “biraz radyasyon iyidir, radyoaktif çay daha lezzetlidir” diyebilmekteydi.

Nükleer felâket bu kez Japonya'daki reaktörlerin patlamasıyla ortaya çıktı. Nükleer santraller gerçekte patlamaya hazır nükleer silahlardan başka bir şey değildir. İkiyüzlü sermaye hükümetlerinin, nükleer santrallerin güvenilir olduğuna dair ölümcül yalanlarına kanmayalım. Nükleer santraller tüm insanlık için ölüm demektir. Bu yüzden, derhal ve acilen tüm nükleer santrallerin kapatılması ve yenilerinin yapımının durdurulması için sesimizi yükseltelim. Yeni katliamlara geçit vermeyelim. Sermayenin kâr hırsının damgasını bastığı kapitalist sistemi ortadan kaldırmazsak, o insanlığı ve dünyayı yok edecek, bunu unutmayalım! ■

